

Trận chiến cuối cùng. Đảng thua

Người ta nói Cuộc Chiến Việt Nam kéo dài lê thê, phải chia thành 3 giai đoạn. Giai đoạn chống Pháp, giai đoạn chống Mỹ và Việt Nam Cộng Hoà và giai đoạn chống Trung Quốc hiện nay vẫn kéo dài. Nhưng còn một giai đoạn nữa, tuy tiếng súng đã im nhưng không kém phần quyết liệt, giai đoạn hậu chiến, ai thắng ai là ở đó chứ không phải chiến thắng quân sự. Cộng sản hiểu hơn ai hết vì Lê Nin và Stalin đều ráo riết thi hành công cuộc tiêu diệt cho được quân Bạch Nga sau khi Bạch Nga đầu hàng. Chết lần mòn trong Trại Tập Trung, dĩ điểm lưu manh nhân viên gác cổng khi thoát ra ngoại quốc.

Cộng Sản làm được việc đó năm 54 khi chiếm Bắc Việt. Những người nhẹ dạ ở lại, dần dần cũng gia nhập Tập Trung Cải Tạo, không ai thấy mặt trong 10, 20, 30 năm. Và các bà lấy chồng Cán Bộ. Các ông trong tù khi mãn hạn nhiều ông không về nhà, ở lại nhà tù mãn đời, về nhà vợ con mình không mở cửa.

Nhưng năm 1975 Cộng Sản gặp đối thủ bất ngờ sau chiến thắng quân sự. Người dân Miền Nam và nhất là các bà Miền Nam. Lần đầu tiên trong đời Cách Mạng của họ, những cao thủ như Lê Duẩn, Lê đức Thọ, Trường Chinh không đánh lừa được nhân dân Nam Bộ. chủ nghĩa Cộng Sản hấp dẫn biết bao trong lý thuyết, nói dối đe dọa hữu hiệu biết bao với dân Bắc Kỳ nay bị Dân Nam chửi tận mặt. Là vì dân Nam sống bao nhiêu thế kỷ trong tự do, đồng cỏ bát ngát phì nhiêu không cần ai cũng có cái ăn, nay Đảng bắt ruộng thuộc hợp tác xã tức là của Đảng. Dân Nam Kỳ phóng khoáng tự do, nhìn thấy ngay Đảng sờ trường biết bao trong chiến tranh nay cai trị thì yếu kém tệ hại trong hòa bình. Chỉ mấy tháng cai trị, Đảng trở thành tai họa cho nhân dân. Dân miền Bắc sợ tù đầy không dám nói, dân Nam không sợ nói thẳng là Đảng làm.

Đảng làm từ trong lý thuyết cơ bản, không cho lợi tức cá nhân thì ai mà làm việc, kết quả lần đầu tiên trong lịch sử, miền Nam đói. Dân không chịu gặt lúa để đến đêm ra gặt lén, không nộp cho Đảng. Đảng chặn đường giao thông không cho bán gạo, cả nước đói.

Dân miền Nam không khiếp sợ như dân Bắc. Không bị đánh lừa như dân Bắc. Các bà Miền Nam không đầu hàng như các bà ngoài Bắc. Chồng bị bắt đi Cải Tạo 10 hay 20 năm không vì thế mà bỏ đi lấy chồng Cán Bộ. (thà lấy thằng cùi sượng hơn). Đảng cũng không đánh lừa được trẻ con, cũng Đội ngũ Nhi Đồng trồng ếch nhưng lâu lâu hát láo chơi " Có anh du kích chổng đít lên trời" làm các thầy cô hết vía. Đảng không thể tưởng tượng được sau mấy năm cai trị Miền Nam mà không nhuộm đỏ được. Đảng nói một màu nâu thối, không được màu đỏ. Trung Tướng Trần Độ, Tổng Cục Phó Tổng Cục Chính Trị Quân Đội tức quá tuyên bố tài sản, vợ con Nguyễn Quân Nguyễn Quyền là thuộc về tay ta, ta phải chiếm hết. Nhưng các bà quyết không đầu hàng, Cũng như dân Do Thái trước kia bị cường quyền đàn áp, các bà đổ ban ngày nhưng ban đêm thủ thủ cùng con bàn mưu vượt biên sang Âu Mỹ. Quyết chí vượt biên sang những nước mà con người muốn sống không cần phải dối trá lưu manh. tỷ lệ bị bắt hay bị chết đuối cướp biển là 50% thật đấy nhưng thà thế còn hơn chết ở Việt Nam, chết đói vì Đảng ngu dốt, vì thằng dốt chỉ huy thằng giỏi, vì xã hội vô cùng độc ác. Các bà nói chúng mày bắt giam chồng tao, chúng mày tham những còn hơn thời phong kiến gắp bội tao có cách mua chồng tao ra. Nếu không được tao sẽ cùng con trốn đi trước sau này tính sau.

Bà là vợ một tướng lãnh VNCH, chồng ở tù ngoài Bắc. Công An khu vực đến dọa bà phải đi Kinh Tế Mới, bà nhát gan là chúng cướp nhà cướp đồ. Bà không sợ " Chúng mày trả lại tao thằng Hoa (chồng bà) thì tao cho chúng mày cái nhà ". Hàng

Trận chiến cuối cùng. Đảng thua

xóm thuật lại truyện này cho biết bà bắt mấy con nhỏ vượt biên chúng nó nói Mẹ ơi con sợ lắm, lần trước nằm trốn nhà xác Rạch Giá mà hụt. Bà quát mắt ra lệnh đi nữa.

Có tới hàng ngàn hàng vạn các bà như bà tướng này vì thế hàng triệu con người Miền Nam vượt biên, vượt sóng gió, vượt nguy hiểm bội phần ra đi. Phần lớn do các bà lãnh đạo chỉ huy, lo tiền bạc, hối lộ Công An, “mua bãi”, lo “đường giây”, lo “cây” (vàng), lo giấy tờ giả. Các ông chồng ở tù hay có đó cũng phó mặc các bà, các bà biết tâm lý Cộng Sản như tâm lý hàng rau hàng cá chợ Bến Thành, chúng nó bần cố nông cả. Các bà biết móc nối với những con vợ bé Công An, từ đường giây vợ bé là mua được Công An ngoài Bắc, những con người thực sự quyền hành trong đất nước Cộng Sản. Vợ cả vợ bé quan trọng tới lịch sử Việt Nam từ ngàn xưa, rất quan trọng nhưng rất kín đáo.

Ở trong rừng không ai tham những. Nhưng về đến thành phố nghèo rớt mùng tơi với quyền sinh sát trong tay, ai mà chả tham những.

Đầu tiên là các ông bà Giải Phóng Miền Nam. Các ông bà này được làm Thủ tướng Bộ Trưởng một hai tháng, sau Cộng Sản cho về vườn vì chanh đã vắt hết nước. Ông Thủ Tướng Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam mê gái Miền Nam như điều đồ. Nàng là vợ một Thiếu Tá cũ, thơm như mít, ăn nói ngọt như mía lùi, vợ cả Thủ Tướng vừa già vừa xấu lại hơi một tí giờ dọng Cách Mạng ông Thủ Tướng chán đến tận cổ. Bà bé làm ra tiền như nước vì ngài Thủ Tướng bảo lãnh tù Cải Tạo về gia đình với giá là vài “cây”.

Người Nam thì chạy đường giây bà Trung Tướng Phó Tổng Tham Mưu Trưởng Nguyễn thị Định. Dân Nam Kỳ tập kết gọi là con đĩ Định. Một ông Tướng miền Nam ở tù ngoài Bắc chỉ hơn một năm trở về gia đình. Cũng mất mấy cây.

Nhưng sáng suốt nhất là Võ văn Kiệt trùm Cộng Sản. Ngay tháng đầu tiên chiếm xong Sài Gòn dân đại gia Chợ Lớn đã lần lượt bước ra khỏi tù vì biết chạy ở đâu. Dinh Phó Đại Sứ Hoa Kỳ Alexis Johnson cũ, ngài Võ văn Kiệt chơi tennis trong sân tư gia, ngoài cổng có một buồng nhỏ mấy ông cấp dưới nhận cây, ai mang cây đến cũng nhận. Sau này những ông Chợ Lớn ký hợp đồng hẳn hoi với Võ văn Kiệt, đi Kinh Tế Mới (vượt biên) bán chính thức, 3000 kim khí nặng (lạng vàng) vàng mang tới Việt Nam Thương Tín cũ thù bằng lửa gas xem thật hay giả.

Trận đầu tiên đấu trí đấu sức với Đảng như vậy là các bà thắng Đảng thua. Thắng quân sự mà thua các bà chưa bao giờ ngoạn mục bất ngờ như vậy. Những ông chồng ở tù trong Nam phần nhiều được mua ra và theo vợ con thoát khỏi Việt Nam. Còn những người kẹt lại, lại nhờ một bà nữa, Jackie Bông cùng ông chồng Mỹ vận động Quốc Hội Mỹ thành công vớt sang Mỹ với chương Trình HO, Cộng Sản lại thua một phen nữa. Thua vì ngay 1986 Cộng Sản công nhận lầm lẫn, Chủ Nghĩa Cộng Sản không sai được, đúng như các bà nói. Phải “Đổi Mới” quay về Tư Bản vậy, Kinh Tế Thị Trường với định hướng Xã Hội Chủ Nghĩa, tức là Tư Bản đồ.

Nhưng cuộc chiến còn gay go cam khổ. Đặt chân vào những nước Tây Âu chỉ là bước đầu, các bà lại một lần nữa mang hết trí tuệ và tinh thần chiến đấu cho gia đình. Lại nhờ tám gương chịu đựng Mẹ Việt sả thân cho chồng con từ bao nhiêu thế hệ. Lại phải đối đầu với Phạm văn Đồng “ chúng nó là dĩ điểm lưu manh, các nước Tây Phương đừng nhận chúng “.

Cuộc chiến kéo dài hai chục năm, ba chục năm. Đến bây giờ hơn bốn chục năm qua, ai cũng biết các bà thành công vượt mục. Lúc đầu làm thợ, may ở Macy, thợ điện tử, anh tách chị ly, nuôi chồng đi học lại, nuôi bố mẹ kẹt ở Việt Nam, nuôi con học lúc đầu không biết một chữ Anh hay Pháp .

Trận chiến cuối cùng. Đàng thua

Một tờ báo San Diego lúc đó kinh ngạc “ All the vietnamese kids go to College” Tất cả con Việt Nam đi học Đại Học. Đáng kinh ngạc. Mỹ trắng tỷ lệ này chỉ 70%.

Nhà báo tới ngay phỏng vấn. Lại kinh ngạc nữa. Những trẻ Việt giỏi nhất là gia đình bị đẩy đi Kinh Tế Mới, tức là trong rừng 3 năm không học gì cả, không có trường , không có sách. Chúng đói sách, đói học như đói cơm. Lúc đó các ông Mỹ thức tỉnh, học cũng như mọi việc khó khăn, phải có động cơ thúc đẩy, Motivation. Học là việc khó khăn nhất, khó hơn đi làm. Trẻ con Mỹ sao có Motivation, không cần học cũng lên lớp, cũng ăn no, cũng được phát bằng. Riêng cái ở nhà Bố Mẹ song toàn là trẻ con Việt hơn hẳn trẻ con Mỹ, không bị cái nạn bố thứ hai hay bố thứ ba hay không có bố.

Nhưng còn lý do khác, văn hóa khổng mạnh từ một ngàn năm, không nhà báo Mỹ nào biết. Vì không nhà báo nào tới 8 giờ tối gia đình ăn cơm xong là không ai được coi TV, làm bài , homework, kỷ luật thép. Mà làm sao mang điểm cao, con A cho tao. Bằng không mất mặt với hàng xóm. Không dân nào trọng văn hóa, bằng cấp như dân Việt. Như hết dân Pháp, vì thế Tổng Thống Pháp Giscard d’Estaing nghe lời ông bố già Edmond đón nhận cho được mấy trăm ngàn boat people thành dân Pháp Ông già Edmond trước là Giám Đốc Ngân Hàng Đông Dương , thuộc lòng tâm lý người Việt.Sau này các ông Pháp hoan hỷ, nous avions eu de la chance, dân Pháp may mắn quá.dân Việt, ở Pháp cũng như ở Mỹ như hết chủ nhà chỗ công cộng, nhưng về nhà giữ phong tục. Nhập gia tùy tục.Không bao giờ chê trách chủ nhà, không bao giờ viện cớ kỳ thị để kiếm lời. Học và làm việc gấp đôi người ta, chả ai kỳ thị.

Lại một lần nữa, các bà chỉ huy trong giai đoạn khó khăn này. Trong nước các bà đứng sau ông chồng nhưng ở Mỹ các bà nhiều khi thành công hơn, anh ngữ khá hơn và thích hợp với xã hội Mỹ hơn nên nhiều khi đứng mũi chịu sào Và quyết tâm, con bà phải học đại học, all kids go to college. Bằng mọi giá.

Tôi thuộc thành phần vượt biên, phần lớn gia đình kẹt lại Sài Gòn. Nhiều bà vượt biên cùng con cái, ông chồng kẹt lại tù Cải Tạo. Các bà sang Mỹ làm việc hăng xướng nuôi con, gia đình tạm ổn. Nhưng các bà nói tới nào tôi cũng khóc, con về hỏi bài, hai mẹ con cùng nhau khóc, bạn bè tôi ở hãng không giúp gì được, cũng dốt như tôi. Mỗi khi phải sửa xe hay sửa nhà, làm sao nói gì ở điện thoại. Anh với tôi không thương yêu gì nhau nhưng chúng ta cần nhau. Anh không có ai trông nom, quần áo tà tơi, ốm đau thì sao. Tôi với anh cộng tác, nhờ anh làm Bố con tôi cho tới khi nó cứng cáp, chỉ cần anh có 3 năm thôi, chị sang tôi trả, chồng tôi sang anh phải trả, bảo đảm sòng phẳng, Con tôi phải Bác sỹ kỹ sư như con người ta, làm factory như tôi , tôi quyết không chịu

All the vietnamese kids go to College.

Cụ Nguyễn Du đã nói từ lâu. Chữ trình hay tiết hạnh nó lu mờ đi khi phải cứu bố mẹ hay cứu con. Đàn bà Việt Nam có thể bỏ chồng nhưng bao giờ bỏ con.

Nàng Kiều khi tái hồi Kim Trọng có nói :

*“Xưa nay trong đạo đàn bà
Chữ trình kia nước cũng ba bảy đường
Có khi biến, có khi thường
Có quyền nào phải một đường chấp kinh”*

Đó là chuyện từ ngàn xưa. Ông chồng học làm ông hương ông cống rồi ông tú ông cử, suốt đời chỉ ăn học rồi thi. Bà Mẹ buôn thúng bán bưng nuôi cả gia đình. Dậy

Trận chiến cuối cùng. Đẳng thua

sớm, đòn gánh trên vai, gánh nông sản hay hàng tiểu công nghệ ra chợ bán. Ai dệt vải quay tơ hay làm vườn, mẹ và con gái. Ông chồng và trai chỉ học thi đậu làm quan.

Các bà với liên hệ gia đình vững chắc là những mắt xích quan trọng cho lực lượng kinh tế và an ninh trong làng. Sau lũy tre xanh không xâm lăng nào chiếm đóng lâu dài hàng ngàn hàng vạn làng mạc, làng này liên hệ chặt chẽ làng kia. Vì thế trong 7 thế kỷ, dân ta Nam Tiến chiếm 700 cây số của Chiêm Thành và Cao Miên. Biên giới phía bắc có khi mất rồi chiếm lại, Lạng Sơn Lao Kay bắt di bắt dịch.

Nho giáo cũng là thành phần quan trọng trong tam giáo ở Việt Nam nhưng Phật giáo thấm nhuần tâm hồn Việt Nam hơn Trung Quốc nhiều lắm. Tống Nho đã loại Phật giáo ra khỏi Triều Đình Trung Quốc từ ngày Chu Hy nhưng Phật Giáo vẫn liệt trong mọi triều đại Việt. Vì vậy tâm hồn Việt Nam khác Trung Quốc nhiều lắm, chúng ta tình cảm bao nhiêu thì Trung Quốc vật chất và thực tế bấy nhiêu. Đàn bà Trung Quốc bó chân phục vụ cho nhu cầu nhục dục các ông, trường túc bắt chi lao, chúng ta không bao giờ thế. Bó chân thì làm sao nuôi được cả gia đình.

Chúng ta Bắc thuộc ba lần, có lần 1031 năm nhưng không bao giờ bị đồng hóa, bao nhiêu dân tộc khác bị Trung Quốc đồng hóa. Trái lại khi dân Trung Quốc chạy sang Việt Nam tỵ nạn chúng ta đồng hóa họ hết. Là vì người đàn bà Việt Nam tình cảm và hy sinh cho gia đình bậc nhất trên thế giới. Nguyễn Du là linh hồn Việt Nam, với chuyện Thúy Kiều bán mình cứu cha. Nay hàng vạn thiếu nữ trẻ đẹp miền Nam, miền Trung, miền Bắc bán mình cho Đài Loan, Đại Hàn nuôi bố mẹ, nuôi em đi học. Không nước nào như thế, thảo nào những ông Chợ Lớn sang Mỹ tự nhận là Việt Nam. Họ chọn tình cảm mẹ chứ không phải là bố vật chất.

Nay các bà vượt biển sang Tây Phương đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, thế còn những người đã đuổi các bà ra biển hoàn thành nhiệm vụ ra sao. Lê Duẩn khi chiếm miền Nam hứa sẽ đuổi kịp nhật Bản trong 20 năm.

Nay 40 năm đã qua, nghiên cứu Đại Học Hà Nội thấy Việt Nam thua Nhật Bản 100 năm, thua Đại Hàn Singapore 80 năm, thua Thái Lan Mã Lai 30 năm. Vì sao, vì năng suất Productivity Lao động Việt Nam theo Tổng Cục Thống Kê Việt Nam thua cả Lào, chỉ bằng 7% Singapore, 17.5 % Malaysia, 36.5% Thái Lan, 42.3% Indonesia, 56.7% Philippines, 87.4% Lào. Cũng theo báo Vietnam economy, World Bank đáng giá tỷ lệ tụt hậu tăng mỗi năm.

Tổ chức Times higher Education đánh giá 300 trường Đại Học Châu Á, Singapore nhất, Bắc Kinh nhì, HongKong 5, Tokyo 7. Việt Nam không thấy tên. Kém cả Đại Học số 300.

Malaysia cao nhất Đông Nam Á số 60, sau đó là Thái Lan.

Xin nhớ là Đại Học Singapore năm 1975 chỉ bằng Đại Học Sài Gòn. Việt Nam nay Kinh tế thí trường định hướng xã hội chủ nghĩa, Tư bản đỏ, đảng Cộng Sản còn đó như cái cùm trên cổ nhân dân. Không ai chịu học khi Chủ tịch Nhà Nước, Bộ trưởng, thứ trưởng, Tổng Giám Đốc bằng giả đầy mình tha hồ tham nhũng.

Các bà miền Nam năm 75, 80 bỏ chạy là phải. Nay Cán Bộ theo chân các bà đi tậu nhà California, Texas với hàng triệu đô la trong túi. Họ chạy làng vì sợ Trung Quốc xâm chiếm hay vì sau 40 năm thất bại, không còn gì hy vọng vào chế độ, chạy lấy thân. Có Phạm văn Đồng nào tuyên bố là như thế là đi điểm lưu manh ?

Như thế là cuối cùng ai thắng ai. Phạm văn Đồng hay các bà ?